

Kvantová duše

07/2023

**Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.**

**Determinismus přírody
Holografický vesmír
Přání a záměr
Nevědomí, cesta do hlubin lidského rodu
Sci-fi První psychonaut
Pohádka: Spící princ
Poradna – snová terapie**

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl červencové číslo elektronického časopisu **Kvantová duše**, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života.

V našem časopise se zabýváme možností existence lidské duše a její fyzikální podstaty. Snažíme se změnit pohled na to, co je vědomí. Vědomí není produkt složité interakce neuronů v našem mozku, ale je to něco, co souvisí s podstatou naší existence.

Bez vědomého pozorovatele by neexistovala realita, neexistovala by minulost ani budoucnost. Bylo by jen teď, v němž by bylo obsaženo všechno. Všechny možné podoby vesmíru by se překrývaly a vytvářely beztvaré nic.

Náš časopis vám nabízí trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole, a také jiný, než se prezentuje v televizi. Chceme toto paradigma změnit.

Nechceme, abyste věřili všemu, co si zde přečtete. Chceme jen, abyste o tom přemýšleli. Berte vše s rezervou, ale přemýšlejte a hledejte pravdu, smysl toho všeho kolem nás. Nespokojte s vysvětleními, které vám nějaká autorita ve škole či televizi řekla.

Náš časopis není jen o vážných tématech, ale také o troše odlehčení. Proto zde, kromě článků, najdete i povídku, pohádku a snovou poradnu, jak tomu bylo i v předchozích číslech.

Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu. Takže pokud jste minulá čísla neviděli, nečetli jste články a povídky, v tomto časopisu uvedené, můžete to napravit.

Pokud se rozhodnete přispět do našeho časopisu, budeme rádi.

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

Citát pro červenec:

„Když změníte způsob, jakým se na věci díváte, tak se věci, na které se díváte, změní.“

Max Planck

<https://pixabay.com/cs/illustrations/cyber-umělá-inteligence-mozek-4062449/>

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

Determinismus přírody

Je na čase, zamyslet se se nad tím, co je to vědomí, zda je vlastní pouze lidem či zda ho mají i zvířata, popřípadě i neživé věci. Měli bychom zjistit, zda máme svobodnou vůli či, zda je to jen iluze. Svobodná vůle by z hlediska fyziky předpokládající deterministický vývoj všech systémů neměla vůbec existovat. Myslí si to i takové authority, jako je Stephen Hawking. Pro něj jsme jen biologické stroje bez svobodné vůle.

Předvídatelnost budoucího vývoje hmoty je v mnoha směrech omezena. Dle obecné teorie relativity je omezena samotnou globální geometricko-topologickou strukturou prostoročasu. Nedokážeme spočítat ani dlouhodobě předpovídat chování chaotických systémů – tj. všech fyzikálních systémů, které se skládají z více jak dvou částí. Předpověď chování částic na úrovni kvantového mikrosvěta má pak již pouze ryze statistický charakter. Přesto věříme, že budoucí stav každého objektu je jednoznačně předurčen jeho počátečním stavem.

Budoucnost je dána minulostí. Není známo nic, co by tento princip z hlediska fyziky narušovalo. Vzato do důsledku, již na počátku světa bylo určeno, na co každý z nás myslí právě teď i to, na co budeme myslet a co budeme dělat dnes večer. Je to pouhá iluze, že máme možnost se rozhodnout, zda půjdeme večer do kina, na pivo, za zábavou či zda zůstaneme doma a budeme se koukat na televizi či zaležeme do postele?

Je-li naše možnost svobodné volby nulová, v podstatě nelze nic na tomto světě ani v našich životech změnit. Vše, co bude, bylo již dáno. Zločinci nemohou za své zločiny, diktátoři dělali jen to, co jim bylo předurčeno. Lidé konající dobré skutky nám mohou být k smíchu – i oni však za to nemohou. Bylo jim to dáno osudem. Vlastně všichni děláme jen to, co máme a nikdo z nás to nemůže změnit. Stačí se nechat unášet proudem.

Pokud lidé ztratí důvod věřit tomu, že mají svobodnou vůli, nemohou věřit ani tomu, že mají duši, že tento svět má nějaký smysl. Pojmy jako morálka či svědomí ztrácejí svůj smysl a lidé se mohou chovat, jak se jim právě zachce. Však všechno bylo již dávno předurčeno – i jejich chování. Veškerý pokrok je jen důsledkem nevyhnutelného běhu událostí.

Pokud naše svobodná vůle není jen pouhou iluzí, psýché není produktem činnosti mozku, ale je velmi zajímavým fenoménem, o který by se fyzika měla intenzivně zajímat, pokud se má její vývoj posunout

dál. Znamenalo by to, že fyzikům něco velmi důležitého v popisu světa chybí a vesmír není neživou hromadou hmoty, jak se nám jeví.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Nový pohled na lidskou duši a vědomí \(tiskem 2016\)](#)

Obrázek: Petr Vyoral

HOLOGRAFICKÝ MODEL VESMÍRU

Rostislav Szeruda

Nakonec je třeba celý vesmír... chápat jako jeden nerozdělený celek.

David Bohm

David Bohm, již zesnulý profesor teoretické fyziky na Londýnské univerzitě, rozpracoval tvrzení o nerozdělitelnosti vesmíru do širších důsledků. Veškerá realita, kterou pozorujeme, je podle tohoto vědce rozvinutím, jakousi speciální, stále se měnící podobou mnohem základnější svinuté skutečnosti, již nejsme schopni přímo postihnout.

Vesmír je podle Bohma uspořádán tak, že celek je zahrnutý v každé z jeho částí. Každá jeho část promítá na celek a ten se zase promítá na všechny své části. Celek tak přímo ovlivňuje vývoj svých částí a ty zase bezprostředně ovlivňují vesmír jako celek. Analogii této uspořádanosti vidí David Bohm v principu hologramu.

Necháme-li procházet holografickou deskou laserové světlo, objeví se za ní třírozměrný obraz, který je možno obcházet a dívat se na něj z různých úhlů. Použijeme-li k vytvoření hologramu pouze část holografické desky, dalo by se očekávat, že laserové světlo vytvoří v prostoru také jen část obrazu. Kupudivu ale opět uvidíme obraz celého objektu, který bude pouze méně ostrý a pozorovatelný z menšího rozsahu úhlů. Čím větší část holografické desky osvítíme, tím lépe a ostřeji můžeme obraz objektu vidět.

KVANTOVÉ POLE

Vědomí je mnohem více implicitního řádu než hmota... Na hlubší úrovni jsou však [hmota a vědomí] ve skutečnosti neoddělitelné a propletené, stejně jako v počítačové hře spojuje hráče a obrazovku účast.

David Bohm

Mnoho vědců používá kvantovou teorii jako nástroj, který umožňuje matematicky popsat chování kvantových systémů. Jen málo fyziků si však položilo otázku, co je podstatou toho, že se elementární částice jednou chovají jako částice a po druhé jako vlny. Jak je to možné, že jedna částice může projít dvěma či více otvory současně? Co se s částicí děje, když ji právě nepozorujeme?

Samozřejmě, tento problém se dá jednoduše smést ze stolu s tím, že ptát se na to, co nelze přímo pozorovat, nemá smysl – zvláště, když matematický

popisný aparát kvantové mechaniky tak skvěle funguje. Naštěstí ne všichni vědci zastávají tento názor. Příkladem může být opět pan David Bohm, který vytvořil vlastní ontologickou interpretaci kvantové fyziky, matematickou a fyzikální teorii svinutého a rozvinutého řádu. Rozvinutý řád představuje námi pozorovanou realitu, která je ale jen zlomkem širší reality svinutého řádu. Pohyb mezi nimi nazývá celopohybem.

Svou interpretaci pan David Bohm založil na představě existence kvantového pole, jehož tvar je schopen řídit vlastní pohyb částic, přestože toto pole samo o sobě disponuje jen velmi malou energií. Je to podobná situace, jako když řídíme rádiem pohyb loďky na vodě. Loď má vlastní zdroj energie, který umožňuje její pohyb, ale využití této energie usměrňuje mnohem menší energie rádiových vln, do nichž je namodulována požadovaná informace.

Kvantové pole je přítomno v každém místě časoprostoru, mapuje jeho tvar a podle něho usměrňuje pohyb mnohem větší energie částice. Toto pole není vidět, jeho energie není přímo měřitelná, a přesto jeho tvar určuje vlastní pohyb částice v prostoru. Tvar kvantového pole je dán uspořádáním objektů rozvinuté hmotné reality.

Časoprostor říká hmotě, jak se má pohybovat; hmota říká časoprostoru, jak se má zakřivit.

John Archibald Wheeler

Podle knihy:

[Schrödingerova kočka a nový pohled na svět](#)
(Ilustrace: Petr Vyoral, tiskem 2022 – [Amazon](#))

Obrázek: Petr Vyoral

NEVĚDOMÍ, CESTA DO HLUBIN LIDSKÉHO RODU

Markéta Jurištová

Lidský mozek obsahuje přibližně 100 miliard neuronů. Propojením mezi neurony se říká synapse a v mozku je jich zhruba bilion. Počet lidí, kteří kdy žili na zemi je podle posledních výpočtů přibližně také 100 miliard a dost možná, že příbuzenských propojení mezi žijícími i nežijícími lidmi může dosahovat stejného počtu, jako je synaptických spojení v mozku.

Proč o tom mluvím? Chtěla bych vám na modelu mozku vysvětlit, jak funguje rodinné nevědomí.

Takže si představte organismus, který schematicky vypadá jako lidský mozek. Můžeme mu říkat třeba centrální mozek lidstva. Jeho povrch je tvořen neurony – lidmi, kteří mají funkční tělesnou schránku, tedy žijí, vnímají smysly okolní – vnější svět. Budeme jim teď říkat povrchové neurony. Můžeme si je představit jako takové rozvětvené výběžky, výběžky rodinného stromu – rodokmenu.

Žijící lidé mají svá vlastní vědomí, ale také velmi silnou složku, která je "táhne" určitým směrem, této složce říkáme nevědomí.

Co je vlastně nevědomí? Domnívám se, že vědomí je podmnožinou nevědomí s malou výhradou, časovou prodlevou. Než se totiž informace, které vědomí zaznamená stane součástí nevědomí, chvílku to trvá. V nevědomí je tedy nejen vše, co vědomě vnímáme, ale i to, co si neuvědomujeme (např. podprahové informace). Vědomí doslova vykukuje z ledovce nevědomí jako taková jeho špička. Vědomí tedy vnímá pouze svět nad hladinou, ale nevědomí pojme vše.

Kromě vědomého vnímání okolního světa, které se samovolně a automaticky stává i součástí nevědomí, do nevědomí ještě odkládáme – vytěsňujeme své bolestné emoční zážitky a některá přání, což je taková obrana našeho vědomého já. Tyto komponenty pak už nejsou pro vědomí dosažitelné.

Vrátíme se teď k původnímu modelu centrálního mozku lidstva. Jak už jsem uvedla, pod jeho povrchem jsou neurony, které představují již mrtvé generace předků. Ty už nemají žádnou vědomou složku, jen nevědomou.

Rodinným nevědomím pak rozumíme propojení nevědomí jednotlivců přes rodiče (genetické uzly) a jejich předky. Jednotlivci jsou tak nevědomě propojeni se svými žijícími i nežijícími příbuznými. Někdy je toto propojení jasně patrné, například matka – dítě, sourozenci, nebo obzvlášť silná vazba mezi dvojčaty. Někdy ale mohou vzniknout emočně silná pouta, která mají dosah i do nevědomé složky, také

mezi lidmi, kteří spolu nejsou příbuzní. Určitě znáte takové dvojice propojené záhadnou silou, které říkáme láska.

Propojení mezi jednotlivými lidmi (v našem modelu jsou to neurony) jdou tedy v liniích rodokmenu i pod povrch centrálního mozku. Generace po generaci, vrstva po vrstvě, čím jsme hlouběji, tím je propojenost více patrná, neuvěřitelný labyrint neuronů a synapsí vede stále hlouběji a stává se jednodušším. V nejspodnějších vrstvách tohoto společného centrálního mozku jsme propojeni téměř všichni vzájemně, protože naše geny pocházejí jen z několika jedinců (praotců a pramatek). Naopak na jeho povrchu je osm miliard neuronů (žijících jedinců) – to jsme my sami, kteří za sebou táhneme pomyslnou nit nevědomí všech předchozích generací. Na této niti tedy táhneme fragmenty nevědomí svých předků. Co je to za fragmenty? Především jsou to nezpracovaná traumata, zážitky z okamžiků mezi životem a smrtí, zážitky na hranici lidské existence. Z hlediska evoluce je to pochopitelné a důležité, potomci by měli reagovat na situace, které ohrožují život. Ale rodinné nevědomí zřejmě nejsou jen emoční pozůstatky traumat, ale i určité vzorce chování, myšlení a přání.

Myslím si, že rodinné nevědomí v hlubších vrstvách je vlastně zároveň kolektivním nevědomím, jak jej chápal známý švýcarský psychiatr Carl Gustav Jung. Do těchto hlubokých sfér patří i takzvané archetypy, pravzory společné pro celý lidský rod, jdoucí napříč časem i kulturami.

A teď to trochu zkomplikuji, ale věřte mi, mám pro to dobrý důvod. Zkuste kreativně upravit svoji představu a z toho velkého společného (centrálního) mozku ve své fantazii vytvořte planetu, jejíž povrch tvoří pouze oceán. Z povrchových neuronů jsou ledové krystaly, které plují po povrchu oceánu a jsou velmi blízko u sebe. Ze synapsí a neuronů jdoucích pod povrchem se vytvořily vodní proudy. Uprostřed planety pak není pevné jádro, ale mohutný vodní vír kolektivního nevědomí, který k sobě stahuje všechny prameny. Síla pramenů i vodního víru ovlivňuje jednotlivé ledové krystalky, které po povrchu planety proto putují v určitých drahách. Někdy to vypadá, že tyto dráhy jsou předem určené. Možná se teď ptáte, proč ta změna modelu, proč jsem hned nemluvila o vodní planetě? Chtěla jsem totiž napřed ukázat propojené nevědomí členů rodiny (pokrevní pouto), myslím si, že je jednodušší si napřed představit neurální spojení a potom z nich vykouzlit proudy v oceánu. A proč mluvím o vodní planetě? Na tomto modelu je totiž lépe patrné, jak velký vliv na naše bdělé vědomí a chování má nevědomí. Krystal ledu nemá moc šance změnit proud vody a už vůbec nemůže hnout s obrovským vírem uprostřed planety.

Co to tedy pro nás znamená? Pokud naši předkové nezpracovali (a ani nemohli) vědomě svá traumata, nebo traumata svých předků, máme je v nevědomí i my sami. Kolik neštěstí, přírodních katastrof, válek, sebevražd a dalších život ohrožujících událostí prožily naše rodiny? Víte to? Některé z nich, například války, epidemie, nebo živelné pohromy, jsou dokonce společné pro větší množství jedinců a rodin, někdy i pro celé národy. Nevědomí a nevědomá pnutí (proudy) mají obrovskou sílu a ovlivňují vnímání reality i rozhodování lidí, jejich reakce a hlavně emoce. Ovlivňují i chování velkých mas lidí-národů, které mají společnou historii traumat.

Pokud se chceme rozhodovat opravdu svobodně a plně využívat svůj potenciál, měli bychom být se svým (rodinným) nevědomím v určité rovnováze. Zkoušeli jste se třeba někdy pozorovat při vypjaté emoční události? Třeba při hádce. Nemáte tendence reagovat určitým, vám nepříjemným způsobem? Netáhne vás to do určitého vzorce chování, i když neprožíváte nic převratného? Terapeutickým zvládnutím rodinného nevědomí se již několik desítek let zabývá hlubinná psychologie. Psychologové-terapeuti se pokoušejí pomocí různých technik "vytáhnout" z nevědomí klienta vytěsněná traumata (mohou

být i několik generací hluboko), zpracovat je na vědomé úrovni a tím vědomí klienta zbavit zatížení.

Nevědomí je velmi silný fenomén, který nás oslovuje také ve snech. Poskytuje nám tak každou noc speciální terapii, která je doslova nezbytná pro naše přežití. I když si někdy můžete myslet, že vaše sny jsou nesmyslné, hloupé, někdy i obtěžující, či bolestivé, domnívám se, že vždy jsou sny právě takové, jaké mají být. Proč si to myslím? Protože je režiruje nevědomí a nevědomí je příroda. Znáte snad lepšího režiséra? Sny jsou v určitém smyslu jako mateřské mléko, jeho složení se vždy přizpůsobuje potřebám dítěte, stejně tak sny se přizpůsobují našim aktuálním fyziologickým a psychickým potřebám. Proto bychom si měli svých snů všimnout, zkusit jim porozumět a třeba se tak i naučit s nevědomím (se svým vnitřním Já) komunikovat. Jsem přesvědčena, že tato komunikace-porozumění má spoustu především zdravotních benefitů.

Myslím si také, že prostor, který vnímáme v takzvaných lucidních snech (snící si je vědom, že to, co prožívá je sen), je prostorem pod hladinou oceánu pomyslné vodní planety. Domnívám se, že do těchto míst máme přístup v liniích-proudech našeho rodinného nevědomí.

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Přání smrti

V tomto čísle jsem měl v úmyslu psát na jiné téma, ale rozhodl jsem se ještě vrátit k minulému tématu, které se týkalo [přání a záměru](#). Přiměly mě k tomu slova pana Jaroslava Duška, která tento týden silně pobouřila společnost, a to hlavně tu lékařskou.

"Moje maminka zemřela na rakovinu. To byla její volba. Všichni umřeli na rakovinu. Babička, děda z máminy strany. A co je to rakovina? Tak se ptejme. Umřeli na rakovinu. A vy si myslíte, že ten člověk umře na rakovinu? A já si myslím, že umře na to, že nenávidí život. To vím. Ten člověk nemá rád život, nemá rád sám sebe," říká [Jaroslav Dušek](#).

Moje kolegyně Markéta Jurištová se k tomu vyjádřila ve své glose takto:

Chápu, že to panu Duškovi tak může připadat, ale je to jinak. Ne, nejsem lékař, nejsem vševědoucí, ale pokud si poslechnete text písni Jiřího Grossmana (v [podání Nadi Urbánkové](#)), který umíral právě na rakovinu, musí vám být naprosto jasné, že život miloval. Nevím, jestli kdy lidé přijdou na to, proč se buňka v lidském těle rozhodne "zbláznit se", ale pan Dušek se mylí. Je to celé jinak.

Osobně si myslím, že na tom, co pan Dušek řekl, je velký kus pravdy, ale je to bohužel hodně zjednodušené tvrzení. Když jste slavní a zapomenete, třeba na chvíli, na pokoru, objeví se u vás božský syndrom, začnete si myslet, že máte ve všem pravdu. Částečné pravdy, začnete vydávat za velké, což může vést k tomu, že pravdě prokážete medvědí službu.

Před pár lety jsem měl to, čemu se říká „dost blbá nálada“. Říkal jsem si, že by mi nevadilo umřít. Ne, nechtěl jsem spáchat sebevraždu. Pracoval jsem na dost rizikovém pracovišti, kde už jsem pár nebezpečných incidentů zažil, a tak jsem si říkal, že by mi nevadilo umřít smrtí „statečného hasiče“. Prostě bych šel zachraňovat. Takhle mi fantazie pracovala.

Zanedlouho po tom, mi nevyšly nějaké výsledky při preventivní kontrole. Život odpověděl na mé přání jinak, než jsem si představoval. Dal mi možnost si své přání splnit, i když ne tak, jak bych třeba chtěl. Prostě mi dal facku za to, že mě už to tady moc nebavilo.

Nemoc není vaše volba, rozhodně to není vědomá volba, je to řešení – jedno z možných řešení vašeho problému, které vám život nabídne a které z únavy životem akceptujete. Říká vám, změň se nebo zemři! Já jsem se rozhodl změnit.

Před více jak dvaceti lety, jsem tu a tam potkával jednu dívku. Neznal jsem ji, ale líbila se mi. Byl jsem už ženatý, tak jsem se ani nepokoušel se s ní seznámit. Pak jsem ji několik měsíců neviděl. Nedalo mi to, abych se kamarádů na ni nezeptal. Řekli mi, že je mrtvá. Hrozně to se mnou otrásl. Myslel jsem, že to byla nějaká nehoda, ale byl to nádor na mozk. Prý ji potkala řada nešťastných událostí po sobě. Umřeli jí rodiče a její přítel se zabil na motorce. Pak přišla ta nemoc a všechno vzalo rychlý spád. Chtěla žít?

Známe to všichni. Jsou v životě chvíle, kdy se nám nechce jít dál. Buď je překonáme, sami či s pomocí blízkých, nebo se transformují do nemoci.

Rakovině se prý říká nemoc hodných lidí. Existují průzkumy, z nichž vyplývá, že ji spíše dostane oběť trestného činu než agresor, spíše podřízený než jeho nadřízený, introverti spíše než extroverti, lidé dlouhodobě vystaveni stresu, lidé, kteří ztratili smysl života. Prostě spíše lidé, kteří přišli o energii, než ti, kteří jim ji vzali. To je statistika.

Matematik by řekl, že tvrzení pana Duška, že přání žít, či spíše nežít, statisticky významně koreluje s tím, kteří lidé na rakovinu onemocní a zemřou. To ovšem neznamená, že se jedná o jedinou či hlavní příčinu.

Lékaři obvykle tvrdí, že riziko vážných nemocí je dáno špatnou životosprávou, kouřením a nestřídmým pitím alkoholu. Je na tom hodně pravdy. Ne všichni ale onemocní. Jako příklad bývá uváděn sir Winston Churchill, který zemřel ve věku 90 let na mrtvici.

Podle jedné studie muži, kteří nedokážou efektivně projevovat emoce, mají až pětkrát větší riziko rakoviny plic. Zdraví životní styl je tedy velmi důležitý, ale zdravá psychika ještě víc.

Konvenční medicína je velmi efektivní, jedná-li se o urgentní medicínu. Když máte zlomeninu, stane-li se vám autonehoda, můžete se na lékaře spolehnout. Udělají vše možné, aby vás dali do pořádku. U léčby chronických nemocí už tomu tak nevěřím. Proč?

Alopatická medicína je založena na redukcionistickém materialismu. Nezajímá se o pacienta jako celek, nezajímá ji, čím si v životě prošel, co ho trápí. Zajímá ji nemoc, její symptomy. Předpokládá, že se dá člověk vyléčit tím, že se potlačí její symptomy, či tím, že se to, co zjevně vadí nějakým způsobem zničí, za jakoukoliv pro pacienta cenu.

Pán Jaroslav Dušek píchl do vosího hnízda. Tvrdit, že nemoc není náhoda, že si člověk za ni nějak může, to je přece nehumánní! A co nemocné děti?

Všichni lidé, které jsem znal a umřeli na rakovinu, chtěli žít, i když je život skřípl. Nebylo to jejich rozhodnutí, ale jejich psychika a životní situace, do níž se dostali, v tom určitě roli hrála. Tedy to, co dnešní medicína stále nechce přijmout, že neléčí pacienta ale i celý jeho život.

Svět u nohou

Markéta Jurištová

Krátký příběh, který vám dnes budu vyprávět, se možná takto přesně neodehrál, ale kdo ví?

Viděla jsem jej ve snu, zrcadlila ho hladina temného jezera v samotném srdci ostrova, kterému se říká Velká Británie.

Automobil trochu poskočil a Mary si uvědomila, že na malou chvílku usnula. Cítila se k smrti unavená, ale spát déle se jí nedařilo. Zadívala se na mladého muže vedle sebe. Poznala ho teprve včera, ale přesto mu důvěřovala. Po očku sledovala, jak mladík soustředěně sleduje silnici před sebou. Jedou už téměř osm hodin a cesta ještě stále není u konce. Možná jeho měděné vlasy v ní budily důvěru, možná jeho měkký hlas a přátelské chování.

Uvědomila si, že má ještě stále trochu mokré šaty a boty a roztrásla jí zima.

"Nechcete si podat deku?" Zeptal se.

"Mám ji vzadu, dosáhnete tam."

Zavrtěla hlavou, už tak je zabalená do jeho kabátu. Těšila se do hotelu na sprchu a suché oblečení, které si ale musí napřed někde koupit. Skládala si v hlavě seznam věcí, které bude nutně potřebovat v nejbližších dnech. Vzpomněla si na Lindu. Ta jediná jí bude opravdu chybět, moc chybět. Sevřelo se jí srdce. "Holčička moje milovaná." Ne, ne, nemohla se už vrátit. Pomyšlení na to, co chtěla včera udělat jí ale vnitřnosti svíralo ještě víc. Bylo to jako pohled do děsivé, nekonečné hlubiny.

Znovu se zadívala na mladíka za volantem. Co jí to řekl? "Vím, že už se o to nikdy nepokusíte." Znělo to od něj teatrálně, ale věděla, že má pravdu. Už to neudělá. Rozhodla se. Odcestuje do Ameriky. Sama. Rodinu už stejně opustila. Po smrti matky jí zbyla skoro už jen Linda, a i té bude bez ní líp.

Manžela si udržet nedokázala. V uších jí ještě stále zní jeho chladná slova: "Nebud' hysterická. Vždyť ty mě vlastně nepotřebuješ. Jsi tak úžasně samostatná, necítím se s tebou ani jako chlap. To, že jsem se zamiloval do Nan je i tvoje vina." Snažila se, aby se nerozplakala.

I ten malý andílek se na ni zlobí: "Křičela jsi na tátu a on odjel, kvůli tobě, jen kvůli tobě!"

Nechtěla ani pomyslet na to, že by ho musela s Nancy vídat jako pár a Lindu s nimi. Už aby byla na lodi do Ameriky. Opět jí zaplavil chlad. Zaostřila pohled na své špinavé lodičky a vzpomněla si, jak včera večer stála v mokré trávě na samém okraji jezera.

Byla rozhodnutá, klidná, když pomalu vešla do studené vody. Přesto, že nemohla odtrhnout oči od

temné hladiny před sebou, ještě pohlédla na oblohu. Chtěla naposledy spatřit hvězdy, ale viděla mezi korunami stromů jen měsíc, jinak byla obloha tmavá, stejně jako nehybná voda před ní.

Náhle ucítila, že jí někdo pevně drží kolem pasu a táhne ven z vody. Ani se nelekla, byla jako v transu. Neprotestovala.

"To nemůžete udělat." Uslyšela hlas těsně za sebou.

Mary se otočila. Hleděla do tváře asi třicetiletého muže.

Řekla tiše: "Já musím, mám důvod."

"Ne, to tedy nemáte." Mladíkův hlas zněl měkce ale nekompromisně.

"Jak to můžete vědět? Neznáte mě."

"Tomu vy nerozumíte. Bůh by vás mohl potřebovat." Pokusil se vášnivě vyjádřit to, co měl tak živě na mysli. "Možná že jen tím, že někde budete – ne že nutně něco uděláte – jen tím, že budete v jistou dobu na jistém místě – ne, nedokážu vám přesně říct, jak to myslím, ale možná, že jen půjdete – půjdete jen jednoho dne po ulici, a už tím vykonáte něco hrozně důležitého – ani možná nebudete vědět co."

Mary jen stála, stále si připadala trochu paralyzovaná.

Mladík vzrušeně pokračoval. "Před lety, z nešťastné lásky, víte, já taky – neměl jsem pro co žít, nic mi nedávalo smysl, vzal jsem si nějaké prášky. Nepovedlo se mi to, otec mě našel moc brzy. Jedna jeptiška v nemocnici mi tehdy řekla něco podobného, co teď já říkám vám. A ona měla pravdu, víte, měla pravdu. To, že jsem zahlédl vaše auto a běžel za vámi, to, že tady teď s vámi mluvím to dokazuje. To něco znamená."

Automobil se pomalu blížil klikatou silnicí k Harrogate a Mary si ještě víc přitáhla k tělu půjčený kabát. Po tvářích jí tekly slzy. Příští týden už bude na lodi, čeká ji nový život...bez Lindy. Znovu pohlédla na své chladem ztuhlé nohy. Netušila, že její plán nevyjde a nikam neodpluje, že si rozvod bude muset protrpět až do konce. Netušila, že za pár let jí bude u nohou ležet celá Anglie a jen o trochu později celý svět. Královna Alžběta II. jí udělí titul "Dáma britského impéria" a jejích knih se prodá více než miliarda výtisků. Budou přeloženy do více jazyků než samotný Shakespeare.

Agatha Mary Clarissa Christie Malowan chtěla na svoji temnou noc a jedenáctidenní zmizení zapomenout, ale slova mladíka s měděnými vlasy, která jí vrátila zpět do života, potřebovala sdělit svým čtenářům. Proto je napsala jako součást děje v úvodní kapitole svého slavného detektivního románu "Nultá hodina".

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

15- Naštvaný profesor

„Ty blbá krávo,“ obořil se profesor na mou oblíbenou doktorku. Vůbec mu nevadila moje nefyzická přítomnost poté, co jsem se vrátil z návštěvy Ghora.

„Co se stalo?“ nechápala Martina.

„Co se stalo?“ zopakoval profesor. „Vy jste si nevšimla podivných anomálií v Mozku L03?“

„Co se tam děje?“

„Tak se podívejte!“ ukázal Yamamoto na monitor jednoho počítače. Bohužel jsem nemohl vidět, co se tam děje, protože jsem zase trčel v Mozku L01.

„Proboha!“ lekla se doktorka. „Podle těch emisí energie, to vypadá, že se pokouší dostat z Mozku L03 ven. Je jak zvíře lapené v kleci, které se přes mříže zoufale snaží dostat ven.“

„Sláva! Zdá se, že mu docházejí síly,“ usklíbnul se profesor, když se energetická bouře v Mozku L03 pomalu začala uklidňovat. „To je jiný kafe, než ten voják tady.“

„Vojenský poradce,“ opravil jsem ho.

„Milá paní doktorko,“ ignoroval mě profesor jako vzduch a obrátil se zase k Martině. „Ještě jednou si nevšimnete, co se vám v laboratoři děje a skončíte tady! Je spousta zájemců o vaše místo! Nevybral jsem si vás tu proto, abyste se vykecávala s našimi subjekty!“

„Promiňte, pane Yamamoto!“ omlouvala se Martina. „Už se to nikdy nestane!“

„To bych vám radil!“ nasadil profesor tvrdý výraz. Obličej mu tak ztuhnul, že jsem pocítil touhu ho do něj udeřit a pak mu do něj ještě šlápnout. „Pamatujte,“ dodal, „že odsud se tak snadno neodchází. Jste seznámena s tajnými informacemi, které by mohly ohrozit bezpečnost státu. Mohlo by se vám tedy stát, že odsud odejdete a pak se už nikdy nenajdete. A pokud se něco z vás najde, bude to jen vaše tělo, s nímž si nejspíš pohrál nějaký sadistický úchyl!“

Doktorka zbledla jako stěna a nevěděla, co na to říct. Bylo na ni vidět, že se třese jako osika. Do této chvíle to pro ni byla práce snů za velmi slušné peníze. Nepříjemného šéfa brala jen jako daň za možnost podílet se na tak důležitém tajném projektu. Nevěděla, co ho rozčílilo, že byl na ni tak zlý. Její nepozornost to zřejmě nebyla.

„Myslím, že jste pěkné hovado!“ otočil jsem zorné pole kamery od doktorky k profesorovi. „Měl byste se doktorce omluvit. Kdybych jen trochu mohl, dal bych vám pěstí! Pokud budu mít příležitost, pamatujte si, že budete pykat za to, jak se k ní chováte!“

„Vy už mít příležitost nikdy nebudete! Jste můj jako dušička, co si schovává vodník ve svém hrníčku,“ obořil se Yamamoto pro změnu zase na mně. „Tak, mě moc neštvěte!“

„Co když odmítnu vydat se na svou misi?“ pohrozil jsem.

„Tak si vezmu paní doktorku jako rukojmí a nepřejte si vědět, jaké věci se odehrávají v mé mysli a co bych s ní mohl udělat!“ pohrozil mi ten vzteklý dědek.

„Nechte toho! Prosím!“ vstoupila Martina do našeho sporu ve snaze zastavit eskalující konflikt.

„Dobře. Připravujte se na misi! Za tři dny letíte,“ snažil se profesor ovládnout svůj vztek. „Před tím budete mít možnost ještě naposledy navštívit svého kosmického přítele. Zkuste od něj získat nějaké použitelné informace. Pamatujte, že osud tady paní doktorky je ve vašich rukou! Neberte to doslova,“ usmál se svému nepovedenému vtipu.

„Děkuji,“ obrátil se ke mně Martina, když profesor konečně zmizel za dveřmi. „Děkuji, že jste se mě zastal.“

„Cítím se nesmírně blbě, že vás před ním, v tomto stavu, nedokážu ochránit,“ řekl jsem pravdu. Doslova jsem kypěl bezmocným hněvem.

„Počkejte!“ pohlédla doktorka do počítače. „Vidím tu, že ve vašem Mozku L01 dochází k velmi podobným emisím energie jako před chvílí v Mozku L03. Doslova bouříte!“

„Už se začínám uklidňovat, Martino,“ ovládl jsem svůj hněv.

„Nebojte se, nevypnu vás! Dnes ne,“ pravila přátelsky a už ne tak vylekaně. Zdálo se, že se z prvotního úleku z chování profesora začala vzpamatovávat. Také si to nechtěla nechat líbit. Neměla sice kam si jít stěžovat, ale nemínila se smířit s rolí postradatelné oběti. Sklonila se nad počítačem a natukala do něj pár příkazů. Fyzicky jsem cítil, jak pole, které mě poutalo k Mozku, slábne.

„Byl to těžký den. Jsem nějaká unavená,“ zívla. Půjdu asi spát,“ sdělila mi a zamířila ke dveřím ven z laboratoře.

„Děkuji,“ zavolal jsem za ní. „A dobrou noc!“

16. Setkání ve snu

Síla poutající mě k Mozku L01 po tom, co doktorka udělala nějaký zásah do jeho systému, nebyla už tak silná, jako dřív. S určitým úsilím ale přece jsem opustil své elektronické vězení. Přestože

jsem už nebyl na Mozek L01 přímo napojen stále jsem ho cítil. Připadal jsem si, jako oblak kouře, který chce do sebe vcucnout vzdálený nasávací systém.

Mé smysly byly ostřejší než dřív. Přestože jsem na svět nehleděl optikou kamery, viděl jsem všechno ostře a jasně. Barvy mi připadaly nějak barevnější. Stále mě to udivovalo. Jak to, že jsem vnímal svět kolem sebe, i když jsem neměl čím? Napadlo, že mě, že tohle je pravé vidění a vnímání. Nevidíme, protože máme oči, ale naše oči se vyvinuly právě proto, abychom viděli, i když je naše duše uvězněná v těle.

Pohyboval jsem se po laboratoři jako duch. Najednou jsem měl nepříjemný pocit, že mě něco sleduje. Pohnul jsem se a něco se pohnulo za mnou. Jako bych strašil sám sebe. Proletěl jsem kolem stolu a papíry na něm se zavlnily, jako by do nich foukl vítr. Stejně zareagoval nějaký certifikát, visící na stěně.

„Nejspíš začnu věřit na duchy,“ řekl jsem si, když se pero na stole začalo kutálet k jeho okraji a pak sklouzlo přes okraj stolu na zem. Už jsem si nepřipadal jako pouhé bezmocné nic. Má existence byla víc než reálná, i když jsem už neměl tělo.

Jako klukovi se mi zdávaly sny o létání. Jen jsem na to pomyslel, dal jsem se do pohybu. Klouzal jsem prostorem jako bezhlučná střela. Užival jsem si ten pocit. Byl mi důvěrně známý. Jen v dětství jsem si myslel, že je to jen sen. Teď to byla skutečnost – má skutečnost. Mířil jsem někam a nevěděl kam. Cítil jsem však, že mě něco vede. Táhlo mě to za doktorkou Robinsonovou.

Našel jsem ji spící. Byla krásná ve svém pyžamku. Těžko říct, zda mě čekala, ale ve chvíli, kdy jsem se ocitnul vedle ní, oči pod víčky se jí daly do pohybu, jako by snila sen. V té chvíli jsem se rozplynul. Má energie vědomé pozornosti cílená na vnější svět zmizela, jako bych ji ze sebe vyzářil do okolního prostoru.

Byl jsem ve snu, ale nebyl to můj sen. Byl jsem na louce prozářené světlem. Rostl na ní velký košatý strom a pod ním seděla ona – Martina. Měla na sobě to pyžamko, v kterém spala.

„Zdravím vás, Martino,“ oslovil jsem ji.

„To jste vy, Petře?“ nebyla si jistá. Nikdy dříve mě neviděla a kdo ví, jak jsem se jí jevil.“

„Nevím, jak mě vidíte, ale ano – to jsem já.“

„To, co jsem udělala, mi ještě chvíli před usnutím připadalo jako pěkně hloupý nápad, ale snad jsem udělala dobře.“

„Myslíte to, že jste mě pustila?“

„Ano, snad toho nebudu litovat,“ řekla hořce.

„Pokusím se vás nezklamat,“ slíbil jsem. „Víte, že spíte a já se vám jen zdám?“

„Vím, že spím, ale nejspíš se mi zdá nejživější sen, jaký jsem kdy měla. Říkal jste, že se tak lidé budou seznamovat v budoucnosti?“

„Prozatím se tak hledají sobě blízké duše v jiných světech. Snad se tato praxe jednou rozšíří i na Zemi. Pokud jde o mě, když jsem tady s vámi, mám pocit, že jsem už v nebi a vy jste anděl.“

„Umím být i pěkná mrcha,“ usmála se Martina.

„Já bych mohl být třeba upír a sát vám, když už ne krev, alespoň energii,“ přiblížil jsem se k ní, že jsem přímo cítil, jak z ní vyzářuje fluidum, které mě přitahovalo jako světlo mūru.

„To nedělejte, to už mi dělá profesor,“ zabrzdila mě.

„Tak dobře, dám vám svou energii já – alespoň tu, co ve mně ještě zbyla,“ měl jsem pocit, že jsem začal jemně zářit.

„Ještě ti jí zbylo hodně,“ přešla na tykání.

„Mohu vás políbit?“ cítil jsem se jí být neuvěřitelně přitahován.

„Můžeš mě políbit,“ opravila mě. I ona zřejmě cítila to pole, které se mezi námi vytvořilo. Byla mezi námi harmonie a naše energie mezi námi rezonovala a vzájemně se posilovala.

Políbil jsem ji. Neucítil jsem ale její smyslné rty, jak jsem čekal. Snad jen vzpomínku na to, jaké to je políbit dívku. Pocítil jsem místo toho zvláštní formu propojení. Nebyl to polibek v pravém slova smyslu, ale byl to nejintenzivnější zážitek, jaký jsem kdy při líbání zažil.

To, co stalo pak, otřásl mé světem. Propojil jsem se s doktorkou nikoliv jako tělo s tělem, ale jako duše s duší. Dosud jsem si myslel, že orgasmus a sex je jen fyzická záležitost, ale nyní jsem pochopil, jak moc jsem mýlil. To propojení duší nás uspokojuje a naplňuje...

Pokračování příště.

Podle knihy: [První psychonaut](#).

(Ilustrace: Petr Vyoral)

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

13. Prozrazení

Přeji dobré ráno, baronko,“ pozdravil kníže Vladislav druhého dne ráno Teodorovu paní. Neměl ji příliš v lásce, ale třeba by mu mohla poskytnout nějaké zajímavé informace.

„Dobré ráno, kníže,“ odpověděla baronka s lehkou úklonou.

„Jak se daří vašemu muži?“ zeptal se kníže. „Sleduji, že se stále nemůže smířit s princovou smrtí.“

„Máte pravdu. Neustále za ním chodí, ale zdá se, že už se tolik netrápí. Nejhorší to bylo krátce potom, co princ zemřel. To trpěl dokonce halucinacemi.“

„Opravdu?“ podivil se kníže.

„Ano, první noc dokonce omdlel a pak tvrdil, že ho mrtvý princ uchopil za ruku.“

„To snad ne!“ vyjádřil vylekaný údiv kníže Vladislav. Věděl, že princ je jisto jistě mrtvý, ale byl dalek věřit tomu, že by baron Teodor podlehl nějakým halucinacím. Baron měl sice už svůj věk, ale znal ho natolik dobře, aby věděl, že má stále naprosto jasnou mysl. Nahlas ale řekl: „To se mu asi opravdu něco jen zdálo. A říkal ještě něco?“

„Povídal, že mu princ řekl, že aby mohl žít, musí zůstat mrtvý.“ prozradila knížeti ve své prostotě baronka. Vůbec netušila, jak důležitou informaci mu dává.

„No, podívejme,“ zamyslel se vážně kníže Vladislav. „Přeji vám moc pěkný den!“ rozloučil se na oko velmi přátelsky, ale uvnitř to v něm vřelo. Cítil vztek i strach, že jeho zločin bude prozrazen.

Chvilí po setkání s baronkou bezcílně bloumal hradními chodbami a snažil se utřídit své myšlenky. Doposud báhorkám o strašení na zámku nepřikládal žádný význam. Teď cítil obavy. Kdyby princ žil, šlo by jemu i synovi o hlavu. Zamířil proto ke komnatám svého syna, aby s ním promluvil. Jaké však bylo jeho překvapení, když mu syn otevřel až po dlouhém bouchání, a když konečně otevřel, držel se za potlučenou hlavu.

Otcovo bouchání probralo Viléma k vědomí. Musel omdlít a zbytek noci strávit v bezvědomí na zemi u dveří. Hrozně ho bolela hlava. Na vlastní kůži si vyzkoušel pravdivost přísloví, že hlavou zed' a kupodivu ani dubové dveře neprorazíš. Mimo to měl vážný důvod k přemýšlení. Nevěděl,

jak je možné, že ho Richard přišel v noci strašit, ale věděl, že to ohrožuje veškeré jeho plány do budoucna.

„Co se ti proboha stalo?“ podivil se kníže Vladislav. Ještě víc ho udivilo Vilémovo vyprávění, co se mu v noci přihodilo. Ten se trochu obával, že se mu bude otec smát a považovat ho za hysterického zbabělce. Kníže se ale vůbec nesmál. Úsměv mu nějak zmrzl na rtech...

„Myslíš, že to nebyl klam?“ zeptal se Vilém, přestože zkušenost z minulé noci se mu zdála reálná až moc.

„Pokud princův duch nemá po smrti klid, bude chvíli strašit, ale za nějakou dobu ho to přestane bavit a dá pokoj,“ pravil vážně kníže. „Abychom mu to usnadnili, můžeme nechat sloužit mši za jeho duši a kapli i místa, kde se zjevuje, vysvětit.“

„To pomůže?“

„Ano, pokud je mrtvý.“

„Jak to myslíš, otče? Myslíš, že by nemusel být mrtvý?“ užasl Vilém.

„Je to nepravděpodobné, ale vyloučené to není. Pokud jeho tělo není zcela mrtvé, ale jen polo-mrtvé, může se pohybovat jeho duše mimo tělo, a to jí stále ještě dodává sílu, jež pro své projevy na tomto světě potřebuje.“

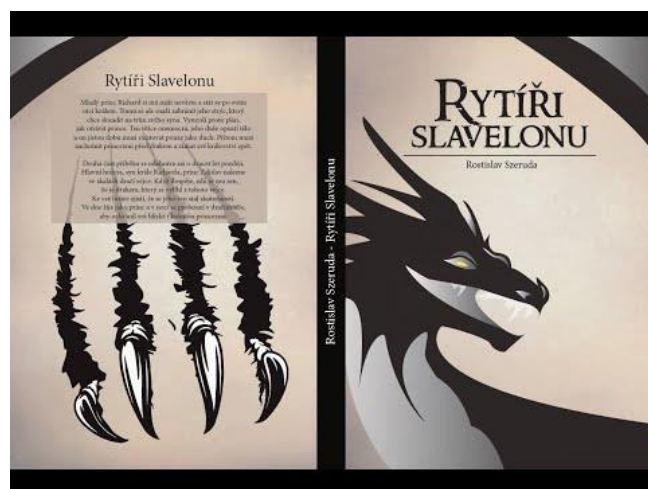
„Jak to víš, otče?“ podivil se Vilém.

„Když jsem byl mladší, věnoval jsem se studiu okultních věd,“ prozradil kníže. „Teď se ale musíme přesvědčit, že je princ opravdu mrtvý. Jestliže není, bude litovat, že nezemřel, dokud to bylo ještě snadné...“

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

Ilustrace: Václav Ráž

(Trailer k první části knihy Rytíři Slavelonu – Spící princ)

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie – terapie snem

Moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Bez této terapie byste dokonce ani dlouho nepřežili. Tak moc je důležitá. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení. (jednoduše, jak využít to, co se vám sen snaží říct... a že se někdy snaží).

Pokud se tedy chcete dozvědět něco více o svých snech, můžete se svěřit mé poradně. Pošlete mi popis děje v konkrétním snu, či snech, nejlepší je zapisovat si je v sérii (několik snů s daty, kdy se vám zdály), ideální je samozřejmě snový deník. Popište také své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek(obrázky). Pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenuťte se do něj. Jste pouze zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

Ukázky analýz můžete najít na stránkách webového magazínu aboutdreams.cz. Tyto analýzy nejsou ale přepisem komunikace. S každým jednotlivcem individuálně jeho sen rozebírám a své závěry konfrontuji, protože snící sám je vlastně dešifrovačím klíčem.

Pokud se rozhodnete využít mé poradny, pište na emailovou adresu: poradna@aboutdreams.cz

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

rostislav@aboutdreams.cz

marketa@aboutdreams.cz

Najdete nás také na:

<https://www.szerudashop.cz/> (e-shop, blog)

<https://www.facebook.com/R.Szeruda/>

<https://www.facebook.com/groups/kvantovaduse>

<https://www.instagram.com/lucidnisen/?hl=en>

<https://www.aboutdreams.cz/>

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovědět na váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpověděli skrze časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč nebo 157 Kč na QR kódy:

QR platba
57 Kč

QR platba
157 Kč

2. Kupte si nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí čísla časopisu naleznete zde:

